

Nov. 2010

Dag allemaal.

Al ben ik niet persoonlijk aanwezig, toch een levensteken van mij.

Waarom ik er niet ben?

Wel, van 1958 tot 2010, dat is meer dan een halve eeuw.

Die lange periode in gedachten te overbruggen, werd mij toch wat te heftig.

Dat betekent niet, dat ik jullie vergeten ben.

Ik ken al jullie namen nog en de bijpassende gezichten.

Wel de gezichten van 1958 /1962 uiteraard.

Opdat ik mij niet al te schuldig ga voelen, stuur ik deze brief.

Het was Mieneke (tegenwoordig heet ze Mieke) , die bij me kwam en mij vroeg iets op papier te zetten over die allereerste begintijd.

Dat verzoek wou ik natuurlijk niet weigeren, temeer omdat ik zag hoe enthousiast en actief Mieke zelf met de reünie bezig was.

Om wat te vertellen over dat allereerste begin moet ik wel heel diep in mijn herinnering duiken, want uit die tijd heb ik verder niets zwart op wit.

Gelukkig hebben de jaren mijn geheugen nog niet al te zeer aangetast.

Dus we gaan in gedachten terug naar 1958.

Ik werkte in die tijd in Middelstum in de zesde klas van de lagere school.

Aan de lagere school was ook een muloschool verbonden, waaraan ik een aantal uren wiskunde gaf.

Onverwachts kreeg ik daar bezoek van een tweetal heren, namelijk de heer Boer, directeur van de Boerenleenbank, uit Roden en de heer Werkman uit Leek.

Ze vertelden me dat ze het initiatief hadden genomen in Roden een muloschool op te richten.

Ze hadden al een directeur benoemd, en wel de heer Schipper, die aan de Klokkenberg in Nijmegen werkte en in het bezit was van de akten frans en engels.

Nu waren ze op zoek naar een leraar, die bevoegd was voor het geven van wiskunde.

Dit was natuurlijk allemaal nieuw voor mij.

En gesolliciteerd had ik uiteraard ook niet.

Dus verbaasd vroeg ik: “Maar hoe raakten jullie bij mij verzeild?”

Goeie vraag! Gelukkig kreeg ik ook een goed antwoord.

Dat ging als volgt:

In Roden was aan de lagere school een zekere heer Schaap werkzaam, die een paar jaar eerder een collega van mij in Middelstum was geweest.

We werkten dus daar een tijd aan dezelfde school.

Collega Schaap hoorde dat het bestuur van de op te richten muloschool op zoek was naar een wiskundeleraar.

“Wel”, zei hij, “ik weet er nog wel één”, waarna hij mijn naam noemde.

En zo kwamen beide heren bij mij in Middelstum terecht.

Een extra pluspunt was dat ik op het punt stond de akte handelskennis te halen. Het schriftelijk gedeelte was al achter de rug en dat leek wel goed te zitten.

Wel hadden ze nog iemand nodig, die in het bezit was van de akte Duits.

Ze vroegen mij of ik er iets voor voelde met die studie te beginnen, als ik geslaagd zou zijn voor handelskennis.

Dat leek mij wel wat en zo stond niets de benoeming meer in de weg.

Een benoeming zonder sollicitatie en proefles.

Na het vertrek van de heren zei ik tegen mijn vrouw Gesien: “Zo, we gaan dus weer verhuizen”.

Nou, zei ze: “Daar heb ik geen zin in. We zijn pas verhuisd. Dan ga je maar alleen” Nu waren we inderdaad een paar maanden geleden verhuisd. Met een ander echtpaar in Middelstum hadden we aan woningruil gedaan. Zij zochten een grotere tuin en wij een beter huis.

Nu wordt de soep meestal minder heet gegeten en dat was hier ook het geval.

Toen Gesien hoorde, dat de heer Boer een prima huis in Roden voor ons klaar had staan en ons ook een aardige salarisverhoging stond te wachten, nam ze de nieuwe verhuizing graag op de koop toe.

Dat huis stond en staat aan Molenweg 6 en we wonen er nog altijd met plezier.

Ik zal het jullie nog sterker vertellen: Gesien is nog altijd bij me en we zijn intussen 56 jaar getrouwd.

Voor gymnastiek werd benoemd Wil Glass, die ook aan de juist opgerichte openbare muloschool zou gaan werken. En voor handwerken was daar nog juffrouw Berends, een dochter van Berends uit Een, die ook tot het voorlopig bestuur van de muloschool behoorde.

Dus wat de leraren betreft voor de nieuwe school zaten we gebakken.

En ook met de leerlingen was het oké: 56 aanmeldingen, voldoende voor twee flinke eerste klassen.

Maar met het schoolgebouw lag het moeilijker. De aanbouw was nog niet eens begonnen.

Voorlopig werden we gehuisvest in het verenigingsgebouw “Op de Helte”.

Voldoende ruimte dus voor het eerste jaar.

In het tweede jaar waren er meer problemen. Er kwamen twee klassen bij.

“Op de Helte” bood nu te weinig ruimte, dus werden er twee noodlokalen bijgeplaatst.

Al met al een volle boel, met name ook in de pauzes.

Ook werden twee leraren benoemd, te weten Haye Nicolay voor Duits en Andries Wedzinga voor Engels.

Achteraf bezien was mijn studie Duits dus niet zo hard nodig. Maar omdat ik er al een jaar mee bezig was, ben ik er toch maar mee doorgedaan.

Pas echt behelpen werd het in het derde jaar. Weer twee klassen erbij en ook twee leraren, namelijk Cor van Eck (natuur- en scheikunde) en Nico Faber (nederlands). Door ruimtegebrek werd nu ook de consistorie gebruikt. Zo nu en dan werden zelfs de twee derde klassen samengevoegd.

Voor de leraren ook geen pretje soms te moeten werken met meer dan vijftig leerlingen in één ruimte.

Gelukkig heeft deze toestand niet al te lang geduurd.

In jan 1960 stond er aan Boskamp 39 een spiksplinternieuwe school klaar, die de logische naam "De Boskamp" kreeg

Voor iedereen, leraren en leerlingen, een enorme vooruitgang.

De directeur had nu een eigen kamer. Ook een lerarenkamer ontbrak niet.

En elke klas zijn eigen lokaal. Dat lijkt een vanzelfsprekendheid, maar niet als je je 2½ jaar hebt moeten behelpen met "Op de Helte".

En zo was er in het vierde jaar voldoende ruimte voor nogmaals twee klassen erbij. De benoemde leraren waren Ton Scheltens, die hoofd was van de lagere school in Een en Wim Oudenampsen.

Velen van jullie zullen van hen geen les gehad hebben, omdat ze nog geen ervaring hadden in het voortgezet onderwijs, zodat ze alleen in de lagere klassen lesgaven. Dat vierde jaar werd voor de meesten van jullie dus ook het examenjaar.

Een goed moment, dacht ik, om mijn relaas te besluiten.

Eigenlijk is er dus een eind gekomen aan de begintijd.

Beschouw het bovenstaande maar als mijn bijdrage aan jullie reünie.

Rest mij nog jullie met elkaar een heel gezellige dag daar in Leutingewolde toe te wensen.

Ontvang van mijn vrouw Gesien en mij de hartelijke groeten.

Jaap van Harten.